

SUNDAY TIMES BESTSELLERS

K.L. TEILORE

VIENS RETRĪTS
TRĪS UPURI
BEZIZEJA

Vinas
pēdējās
brīvdienas

K.L.TEILORE

Vinas
pēdējās
brīvdienas

C.L.TAYLOR

Her Last

Holiday

K.L.TELORE

Viņas
pēdējās
brīvdienas

KONTINENTS
RĪGA

**UDK 821.111-3
Te 168**

Published by AVON
A division of HarperCollins Publishers Ltd.

Copyright © C. L. Taylor 2021

C. L. Taylor asserts the moral right to be indentified as the
author of this work.

K. L. Teilores romāna "Viņas pēdējās brīvdienas"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""
Vāka foto © robotonoid/pixabay.com

ISBN 978-9934-25-099-6
© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2023

LORAI BĀRKLIJAI

PIRMĀ NODAĻA

TAGAD – MAIJS

FRENA

Frenas dusmas ir sasniegūšas augstāko pakāpi. Metro vagonā valdošā spiedīgā svelme, sakarsušo, nosvīdušo ķermeņu pārpilnība un sieviete, kura visu laiku turpina bakstīt viņas ceļgalus ar savu milzīgo iepirkumu somu, ir pārāk grūti izturama. Viņa atrodas soļa attālumā no uzsprāgšanas.

Diena bija sākusies ar jaunu vēstījošu dedzinošu sajūtu tualetē. Kaitinoši. Urīnceļu infekcija nozīmēja ko tādu, kam viņai šobrīd galīgi nebija laika, it īpaši tāpēc, ka vienpadsmītajiem pēc dažām nedēļām vajadzēja likt gala eksāmenu informācijas un komunikācijas tehnoloģijās.

Kad pēc stundas viņa ieradās Sentdžordža akadēmijā, noskaņojumu nekādi nepalīdzēja uzlabot e-pasts no priekšnieka vietnieka Naidžela Fleminga, kurš informēja visus skolotājus, ka saistībā ar šatu samazināšanu viņiem nāksies pēc kārtas uzraudzīt skolas grēkāžiem paredzē-

to izolatoru. Un garastāvoklis turpināja pasliktināties, kad viņa aizstiepa kaudzi smagu mācību grāmatu pie kopētāja un ieraudzīja uz tā uzlīmētu lapu ar uzrakstu "Nedarbojas". Frena nopūtās. Urīnceļu infekcija, brīvstundas atņemšana un piecu minūšu gājiens līdz skolas kabinetam, kur atradās cits kopētājs, neizsītis viņu no sliedēm. Tās bija sīkas neērtības, nevis svarīgi dzīves notikumi. Ja es varēju izdzīvot divus pēdējos gadus, viņa sev sacīja, tad tikšu galā arī ar šo.

Šobrīd Frenas vienīgā vēlēšanās ir izbēgt no Londonas metro elles, nonākt mājās, aiziet uz tualeti, uzvilkt pidžamu un ielīst gultā, taču vagons ir pārbāzts, un katru reizi, kad viņi apstājas kādā stacijā, ir vajadzīgi vismaz trīs durvju aizvēršanas mēģinājumi. Kad vilciens pietur Kibērnas stacijā, sieviete ar milzīgo somu pārstāj mocīt Frenu un izspraucas cauri ķermeņu masai līdz durvīm. Vienlaikus cilvēki viņai abās pusēs sakustas, lai aizpildītu sievietes izbrīvēto vietu. Kāds uzkāpj Frenai uz kājas, liekot viņai saviebties. Viņa asi paceļ galvu, taču pat tad, ja sirmais vīrietis uzvalkā ir ievērojis ceļabiedres aizkaitinājumu, viņš neliekas to manījis. Gluži otrādi, viņš turpina lūkoties pāri citu cilvēku galvām ar Londonas metro pasažierim piemītošo nogurušo un neizteiksmīgo skatienu. Frena ieelpo vagona silto, sasmakušo gaisu, juzdama, kā lūpās sāk veidoties iebildums. Pieklājības trūkumu nevar attaisnot ne ar ko, un...

Šī doma pazūd.

Vēl pirms mirkļa sirmais vīrietis bija apvijis labo plaukstu ap stieni, lai noturētu līdzsvaru, un kreisā roka bija atradusies viņam gar sāniem. Tagad šī pati kreisā roka vieglītēm glāsta viņam priekšā stāvošās sievietes pēcpusi.

Frenas sirds mazliet salecas, ievērojot sievietes tumšos matus un slaido augumu, taču tā nav Džena – tā nekad nav Džena. Šī sieviete ir daudz jaunāka, augstākais, divdesmit piecus gadus veca. Viņas mati ir saņemti zirgastē, un viņa ir nevērīgi gērbusies legingos, kedās un teniskreklā.

Jaunā sieviete pārnes svaru, viegli sagrozīdamās viduklī, lai aizkaitināti nodemonstrētu, ka viņai nepatīk pieskārieni, tomēr nepagriežas. Vai viņa domā, ka viņai piedūrusies kāda soma vai mētelis? Galu galā, vagons ir pārpildīts. Vai varbūt viņa ir pārāk nobijusies, lai palūkotos pāri plecam un ieskatītos acīs izvirtulim. Viņai nav, kur skriet, nav bēgšanas iespēju.

Frena nikni palūkojas uz vīrieti, kurš nevērīgi nolaiz roku atpakaļ gar sāniem. Viņš nav uzrunājis sievieti visa brauciena laikā, un viņa arī neko nav tam teikusi. Viņi nav nekāds pāris.

Dažas sekundes nekas nenotiek, un tad vīriets pavirzās uz priekšu ar neizteiksmīgu seju, pievarot distanci, kas viņu šķir no upura. Viņa roka paslīd uz priekšu un atrodas tikai pāris collu attālumā no vietas, kur sākas sievietes gurna apalums. Frena izslienas.

Neuzdrošinies, viņa nodomā, kad vilciens palēnina gaitu, tuvodamies nākamajai stacijai. Sasodīts, nemaz neuzdrošinies.

Vīriets uzdrošinās.

Jaunā sieviete šokā noelšas un cenšas izbēgt no pirkstu pieskāriena, taču viņai nav, kur likties. No visām pusēm viņu spiež paduses, celgali un gurni. Vīrieša lūpās parādās smīns, un Frena uzsprāgst dusmās. Viņa pasniedzas, izstiepj īkšķi un rādītājpirkstu un sagrabj vīrieša pēcpusi. Tad viņa pagriež pirkstus. Spēcīgi.

Vīrietas salecas, paceļas uz savu spīdīgi melno kurpu purngaliem, tad apcērtas un apsūdzot palūkojas uz viņu no augšas.

– Man šķiet, šī ir jūsu pietura, – Frena nosaka, kad durvis atveras.

Vīrietas saviebjas. Viņš nespēj izšķirties, vai izkāpt no vagona vai atbildēt Frenai. Jaunā sieviete, kuru viņš ir apgrābstījis, vairs neatrodas ejā: viņa ir pavirzījusies tālāk vagona dziļumā. Viņa ieskatās Frenai acīs. Ja neskaita sievieti hidžābā un pāris pusaugu puikas, viņas šobrīd vagonā ir vienas kopā ar sirmo izvirtuli. Atskan satraukta pīpināšana. Durvis gatavojas aizvērtties.

– Neglītā lesba! – vīrietas uzsauca Frenai. Pēc mirkļa viņš ir nozudis.

Iestājas apjukums, kad Frena virzās pa vagonu uz jaunās sievetes pusi un jaunā sieviete nāk viņai pretī.

– Vai jūs redzējāt...

– Vai viss kārtībā?

– Kas notika?

– Viņš ir prom.

– Ko jūs viņam tādu pateicāt, lai...?

– Man ļoti ņēl...

Iestājas neveikla pauze, kamēr viņas gaida, kad otra pabeigs teikumu.

– Stella. – Jaunākā sieviete pastiepj plaukstu. – Lai ko jūs nupat pateicāt vai izdarījāt, paldies.

Viņas izrunā ieskanas ziemelnieciskas notis, un Frena īsti nespēj to atšifrēt. Varbūt Līdsā vai Šefilda.

– Frena Ficdžeralde. – Viņa atbild uz rokasspiedienu. Nu, kad adrenalīna uzplūds ir pāri, viņai atkal izmisīgi gribas uz tualeti.

– Zināt, tā ir naida runa, – Stella saka, – tas, kā viņš jūs nosauca.

Frena noklakšķina mēli. – Tādiem vīriešiem mēs esam vai nu padauzas, vai lesbietes. Ľoti ierobežots vārdu krājums. Mikroskopiskas smadzenes, kas atbilst viņu mikroskopiskajiem dzimumlocekļiem. Un, tā kā viņš negribēja iebāzt roku starp manām kājām, tas padara mani par... – Viņa apraujas, ievērojusi otras sievietes sejas izteiksmi. – Es nesaku, ka jūs būtu padauza. Nekādā veidā, nozīmē vai formā. Jūs esat tāda pati padauza kā es lesbiete, un... – viņa dzīli ievelk elpu, – piedodiet. Es neizsakos īpaši veikli. Diena bija gara, un...

– Nē, nē. Es saprotu, ko jūs gribat teikt. Viņš ir gatavais pimpis.

– Labi. Tāpēc ka... – Frena parausta plecus, aizgaiņājot teikuma atlikušo daļu. Stellai nav jāzina, ka darbā viņai vairākas reizes ir tīcīs izteikts aizrādījums par netaktiskiem izteikumiem sarunās ar citiem darbiniekiem. Viņa nav domājusi, ka vārdi izskanēs tā, kā tie izskan, taču ne vienmēr pagūst sevi apturēt. Tomēr viņa cenšas.

Jā, Frensisa, viņa domās sadzird mātes balsi. Tu esi ļoti centīga.

– Tāpēc ka... – Frena atkārto; viņas uzmanību ir novērsis pašas atspulgs spoguļdurvis. Viņa izskatās sīka, apaļa un veca. Kā tas ir noticis? – Tāpēc ka notikušais nav jūsu vaina. Kā jau teicu, tas vīrietis ir izvirtulis, un es ļoti labprāt izkāptu jūsu pieturā un informētu par šo incidentu kādu metro darbinieku. Vai policiju.

Atkal palūkodamās uz Stellu, viņa jūtas pārsteigta, ie-raugot, ka sieviete smaida.

– Kas ir? – Frena noprasa. – Ko es tādu pateicu?

– Nekas. Tikai... tas ir atsvaidzinoši. Jūs esat atsvaidzinoša.

Frena nav īsti pārliecināta, vai vēlas uzzināt, ko tas nozīmē, tāpēc neprašnā sīkāk. Viņa aprobežojas ar to, ka pajautā Stellai, kur viņai jāizkāpj, un piedāvā pavadīt viņu līdz tuvējam policijas iecirknim.

– Vesthempstedā. – Stella palūkojas uz milzīgo somu ar grāmatām, kuru Frena ir atstājusi uz sēdekļa. – Un tas tiešām ir ļoti laipni no jūsu puses, taču man šķiet, ka par kaut ko tādu ir iespējams ziņot tiešsaistē. Vai varu dabūt jūsu telefona numuru gadījumam, ja policijai vajadzēs runāt ar jums?

– Bez šaubām. – Frena paraknājas somiņā, lai sameklētu papīra gabalu un pildspalvu, un uzšņāpj savu telefona numuru un pilnu vārdu un uzvārdu. – Vai jums ir ģimene? Mājās? Vai jūs tur nokļūsiet bez starpgadījumiem? – Frenas rīkle aizķaudzas, iztēlojoties, kā Stella izies no metro stacijas un pagaisīs, lai viņas vairs nekad nesatiktos. Tā gadās; viņa to zina gana labi.

– Man nekas nenotiks, – Stella saka. – Man ir dzīvokļa biedrenes. Drīzāk es esmu nikna. Ja vagons nebūtu tik piebāzts, es... – Viņa apraujas, jo vilciens ir izripojis no tuneļa un piestāj Vesthempstedas stacijā. – Sasodīts, tā ir manējā. Paldies par to. – Viņa paķer papīra lapiņu Frenci no rokas. – Un par to, ka jūs izdarījāt to, ko izdarījāt.

Frena parausta plecus. – Nav par ko.

Kad vagona durvis atveras, Stella dodas uz izeju un tad pagriežas atpakaļ. – Apskāvienu?

Frena šausmās nolūkojas uz viņu. Kā lai pieklājīgi atsakās? Vai tas vispār ir iespējams, ja meitene nupat piedzīvojusi seksuālu uzbrukumu un viņai nepieciešams fi-

zisks mierinājums? Vai Frenai vajadzētu piekrist, pasmaidīt un to paciest? Ducis dažādu atbilžu iešaujas viņai prātā, taču tā, kas pārnāk pār lūpām, ir: – Labāk jau ne.

Stella iesmejas. – Atā, Frena, vēlreiz paldies.

Kad Stella ir izkāpusi no vagona, Frenas rokassomā ie-vibrējas mobilais. Viņa izmakšķerē to laukā un ievada paroli. Mamma viņai ir atsūtījusi *WhatsApp* ziņu. Frena uz-klikšķina uz tās un ar samiegtām acīm uzlūko melnbalto attēlu. Tas izskatās pēc avīzes raksta. Viņa satausta la-sāmbrilles un uztupina tās uz deguna.

Viņa atpazīst seju fotogrāfijā – tumšos matus, spēcīgo zoda līniju, caururbjošās pelēkās acis.

Tas ir Toms Veids, pēdējais cilvēks, kurš redzējis viņas māsu Dženu dzīvu. Un rit viņš tiek atbrīvots.

OTRĀ NODAĻA

TOREIZ – PIRMS DIVIEM GADIEM

DŽENA

Džena iekārtojas krēslā, apliek drošības jostu un no-
vieto rokas uz balstiem. Viņa bezkaislīgi palūkojas uz sa-
vām plaukstām, kas nokarājas tiem pāri. Parasti rokas at-
rastos viņai klēpī un pirksti knibinātos ap gredzenu vai
aproci. Domās viņa pārbauda visu pārējo ķermenī: sirds
sitas ritmiski, seja nav pietvīkusi, un pēdas drudžaini ne-
bungo ritmu uz lidmašīnas grīdas. Varētu padomāt, ka
tā ir kāda cita – Dženas Ficdžeraldes bezbailīgais klons –,
kas sēž 10A sēdeklī. Viņa meklē sevī tās bailes, kas pava-
dija viņu iepriekšējos lidojumos. To tur nav. Viņa iedarbi-
na izteli un iztēlojas, kā lidmašīna lēkā turbulences iespai-
dā, uzsprāgst 30 tūkstošu pēdu augstumā vai ietriecas
zemē ar priekšgalu. Džena gaida, ka pulss paātrināsies
un deniņi pārklāsies ar mitrumu. Nekas nenotiek. Viņas
bailes no lidošanas ir pazudušas, taču ne tāpēc, ka viņa
ir apmeklējusi kursus vai bijusi pie hipnotizētaja. Viņai
vienkārši ir kļuvis vienalga.